

«Все буде Україна»

Секція поезія

А знаєте, ще прийде час
Прогулянок надворі.
Бо ще вогонь наш не погас,
Ми аж ніяк не кволі.

Ще прийде час, коли всі
зранку
Подивляться у небо
І буде видно на світанку
Русня біжить ганебно

Ще всі ми прогуляємось
По мирному Майдану.
А зараз всі тримаємось
Прогоним лють неждану

Прокинемось у мирний час
Ми вистояли, браття!
Бо ще вогонь наш не погас
Горить наше завзяття!

А знаєте, ще прийде час
Коли цвіте калина.
І саме з нею, водночас
Розквітне й Україна!

«Гроза порушила твій сон»

Гроза порушила твій сон
Гроза на прикінці зими
Важкий видався сезон
Ти ще не бачила весни...

Навесні, коли все квітне
Коли букети запавні
збираєш
Небо зовсім не привітне
І квіти ти не ті тримаєш

Гроза лютує навесні
Ми танцювали під дощем
Не чули канонади голосні
І не ховались під плащем

І не скоро я буду
З тобою моя мила
Чужі з тобою люди
Бо ти така вродлива

Як з'явилися в житті
Ті бридкі чужинці
Прибулі самотньо всі
Та й загинуть поодинокі

Ти палаєш як вогонь
Що горить в серцях у нас
За тебе, моя ти кров
Кожен з нас життя віддасть

Віддамо тобі і душу
Її важко відібрати
Всі мости між нами зрушу
Україно, моя мати

Бачу як кровить та рана
Бачу сльози ті гіркі
Переможемо тирана!
Знов побачимо зірки!

Нас вражає твоя стійкість
Бо як ти жити неможливо
Лишати все, що маємо ми
тільки,

Втрачати те, що так важливо

Ти до нині була з нами
Час захищати тебе люто
Щоб пишалася синами
Які помруть за тебе, люба

Коли не буде вже війни
Бачу як ми веселенько
Співаємо наступної весни
Тільки дихай, моя ненько...

Хто чув сирену краємвуха,
Ніколи не забуде з роду,
Це страшний звук, це біль народу,
Який тріпоче крізь віки.

Ми українці, сильні люди!
Ми не раби і не хохли .
Жахлива доля нас спіткала,
Сусіди захопить хотіли,
Та загубили всі деталі,
Бо дурнями були з росії.

Хоч гатите із градусів,
Ломаєте всі пальці на руках,
Ми вистоїм та всім покажем,
Не зламний дух, не тільки у книжках.

А ви і далі поклоняйтесь діду,
Який сміється з вас у день, в ночі,
Мовчання стало -карой Божой..
Страждань нелюдських завдали,
Це все спаклюжить ваші душі!
І відгукнеться, певні ми.

Ви будете питать:
Чому і як ми стали дружні?
Та відповідь буде одна
Це Україна-мати,
Оберігає нас від зради,
А ми вже любим до нестями,
Свою країну, свій народ !

Все буде, Україно
Мила, ти кріпись
Йдемо до перемоги
Люба, подивись
Нас не зламати, Україно
Рідна, підіймись
Не смій вставати на коліна
Я поруч, посміхнись

Було нам страшно, Україно
Писали ми пісні
Було нам важко, Україно
Та ми все йшли і йшли
Куди то йшли ми, Ненько?
До мрії, ти не мовчи!

Ми не боялись смерті,
Батьківщино
Боялись ми неволі воріженьки
Боялись бути тихо в стороні
Боялись смерті тих дітей,
Що обіцяли берегти

Нас не зламають ті незгоди,
Що принесли нам вороги
Квітуха буде наша Ненька
Щоб не казали там вони

Зараз нас не зламати, Україно
Бо йдуть за нас батьки, діди
Ідуть і визволяють нашу землю
Від тої дикої орди,
Що зветься братом нашим
Ще з тієї давнини,
Коли хрестили Батьківщину
Й жили ще прадіди дідів.

Ми маєм бути мужні,
Такі як були наші козаки,
Такі як сильні буревії,
Що приженуть нас до мети
Ми будем вільні, наче море,
Що бере силу у ріки

Все буде, Україно
Себе ти бережи
Все буде, Україно!
Я поруч, ти живи!

«Війна»

Війна ця прийшла несподівано нині,
Забрала усе з чим ми були щасливі,
Домівку і рідних, останню надію,
На вільне життя у рідній країні.
Не спали ночами, тривога лунала.
Ділились водою, бо й та вже остання.
Дітей колихали в підвалі страшному.
Маленьких тваринок позабирали з дому.
Ті ж орки громили усе - не щадили нікого,
Люди думали "та побійтеся Бога",
За що такі муки, що ми зробили?
На Батьківщині любили і жили?
Чому ви прийшли нас "рятувати"?
За що вбили солдата та рідну матір?
Літали ракети, мов у небі птахи,
А ми все молились надію спіймати,
На вільне життя, веселії роки,
Не жити в підвалі, бо поруч десь орки,
Спокійно навчатись, гуляти щоранку,
По вільній країні, на своєму ганку.

Зоре моя, Україно,
Прийди до мене уночі.
Я стану перед тобою на коліно
Й буду молитись при свічі.

За те, що ти стоїш за нас горою,
За те, що сміємося ми порою,
За те, що бачимо сонце
І за те, що чути пташку у віконце.

Душа болить за тебе, Україно!
За твої рани, біль, образу.
І якщо на вулиці пахнуть квіти-
Чому ж я прокидаюся у лютому щоразу?

Я знаю, що ти витримаєш,
І ми пліч-о-пліч з тобою!
Завжди разом, завжди мужньо
Будем йти на поле бою.

А потім... буде радість,
І заспіває наша мова солов'їна,
Заживемо ми.. І, знаєш?
Все точно буде Україна!

Дзвінок о п'ятій ранку. Усе стало зрозуміло.
Не знаєм, що чекає наше тіло,
Не знаєм, що чекай світ.
Та ТСН нам посилає чорний звіт.

Лунає вибух. Боже, це не в нас.
Нас закривають літаки. Це наш каркас.
Але не наші пролітають, окупантські чайки.
Нас заклюють, як м'ясо тут скоріш.

А небо теж страждає. Затягнуте вже поплем й кров'ю.
Смертельним духом просочена ненька-земля.
Ми - українці. І однозначно сильні люди.
Візьмемо автомати. Підем в бій.

Уже восьма вечора. У будній - кінець дня.
Та ми не знаєм, що чекає наше тіло.
Не знаєм, що чекає світ.
Але ввімкнемо разом телевізор
І там почуем ми: «Уже мир».

«Отямтесь! Ми ж не звірі»

Доброго вечора! Ми з України!
Ці слова, зі мною вже назавжди.
І Суми, і Харків, і острів Зміїний,
Не пробачу вам цього я- ні!

Чого усім не вистачає?
Що на планеті цій не так?
Суспільство людяність втрачає,
З людини робиться хижак.

Життя ж бо набагато краще,
Не таке вбоге, як колись.
Чому ж ви ніби звірі в хащі,
Вбивати ближнього взялись?

Ніхто вас вже не приголубить,
Стільки ж болю завдали!
І після цього ви ще люди?
Напевно тільки уві сні.

Отямтесь! Ми ж не звірі,
Земля ж для нас усіх одна,-
Щоб жити в злагоді і в мирі,
Забувши слово це- війна.

Рідна ненька Україна,
Ти могутня, ти єдина!
Де є ще така країна?
Славна моя Батьківщина!

Тебе рвали, шматували,
Роздирали на куски,
Ти страждала, ти терпіла,
Але вижила таки.

Ми твої щасливі діти,
Ти наш теплий отчий дім,
Бо таки, де правду діти,
Добре нам живеться в нім.

Ти для всіх нас рідна мати,
Ти для всіх нас рідний дім,
Українців нас багато
І щасливий кожен в нім.

Та якщо біда настане
І нагряне супостат,-
Кожен з нас плече підставить,
Разом вистоїмо, брат!

А Україна спала — тихим, мирним сном...

І підозрілий спокій наповняв.

Її сердечну тишу розірвав

крик серед ночі:

- Мамо! В нас війна?!

І в Україні серце заболіло -

Коли почула крик гучних сирен...

Вона так зберегти усіх хотіла...

Зібрати під крило своїх дітей.

Та не змогла...

Зривалися гранати...

Смертельні кулі поціляли у людей.

Скрізь чути плач...

І не одна вже мати - ніколи не побачить знов - «хто зло впустив, яке з нас наспіхається?»
дітей.

О мамо!?! Чуєш? Як ридає Маріуполь?

Сльозами матерів і ненароджених...

Сльозами вдів... І маленьких діток...

Сльозами тих, хто жахом зморщений.

Країну мирну розп'яло зло.

І кожен день - вбиває і знущається.

Таке безлике і страшне воно -

в очах людських сьогодні відбивається.

З усіх сторін питання повстають:

-«за що?»

-«хто винен?»

- «що тут відбувається?»

-«хто допустив таку страшну війну?»

Хтось більше не побачить ранок дня.

Хтось втратив рідних... Близьких і коханих.

Бо для війни велика кров-ціна.

Вона все нищить. Тільки залишає...

Біль...

Ми перестали рахувати місяці...

Новий для нас з'явився відлік часу.

В нас є тепер «перед війною» й «в час війни».

Нам треба цінувати.

Щоночі сниться перемоги день...

І що над нами чисте мирне небо.

І Україна розцвітає від пісень...

І нам нічого більш в житті не треба.

Всі пам'ятаем ми той доленосний день,
Коли під грім ракет прокинулись нервово.
Страхіття, жах, мороз по шкірі ледь
Не звів нас з розуму частково.

Куди себе подіти ми не знали.
Лиш думали про те «А що ж тепер?»,
«Як жити далі» і «Чи новий день настане».
Таким зустріли ми отой сумний четвер.

За день до цього всі могли ще веселитись.
Життя крутило звичне колесо.
Ніхто не в змозі був хоча би уявити,
Що в мить все може так перемінитись.

І ті, що звалися раніш братами,
Встромили підло ніж у наші спини.
Без попередження вони напали,
Щоб знищить незалежність України.

Вони кидають в нас ракети й бомби,
Говорячи при цьому «руській мір».
Ми вже дізнались хто вони насправді -
Бездушний і потворний звір.

Про совість їхню можемо забути.
Її немає та й ніколи не було.
Адже ніяк не можуть вороги збагнути,
Що нам несуть лиш темряву та зло.

Немає жалості в них ні до кого:
Старці, жінки, зовсім маленькі діти.
Метають свої кулі без розбору.
Хіба це друга в світі армія – бандити.

Загарбники хотіли роз'єднать нас,
Розбити нашу віру вщент.
Проте вогонь у серці не погас ще.
Всім українцям згуртуватись час.

Прокинувсь дух козацький в кожному
українцю

І стали всі на захист Батьківщини
Аби прогнать із рідної землі чужинців
Та захистить свої домівки та родини.

На нашім боці правда й воля божа.
Та неодмінно нас чекає перемога.
Ще трішки й згине вся орда ворожа.
Для них у нас лише одна дорога.

І ця дорога веде прямо в пекло
За всі їх злочини криваві.
Нарешті Україна показала ікла,
Які десятками років ховала.

Я вірю в те, що після перемоги
Лиш світле майбуття чекає нас.
Відкриті будуть нам усі дороги.
Весь світ почує України глас.

Ми будем вічно пам'ятать героїв,
Що мужньо віддали своє життя.
Чорну діру в душі ніщо нам не загоїть.
Ми пронесемо страшну пам'ять крізь віка.

Вже дуже скоро зійде сонечко над нами,
Освітить кожний куток України.
Земля воскресне новими містами
Та залунають пісні солов'їні.

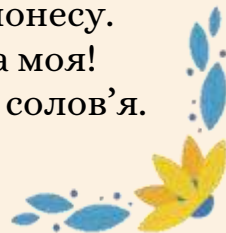

Україна єдина, Україна – це ми,
Об'єднаймося, друже, проти руської орди.
Всенародний наш опір закарбуєм в віках,
Славна доля народу тільки в наших руках.

Україна палає, Україна в вогні,
Моя лють скаженіє, душно стало мені.
Діти гинуть безвинні, хлопці кращі ідуть
На війну за державу, наш кордон бережуть.

Знаю твердо і вірю, скоро прийде весна.
Перемога за нами, Україна ж міцна!
Колоситиметься нива, а там і жнива.
І лунатиме пісня українська жива.

Навкруги я погляну на чарівну красу,
І у серці своєму правду всім понесу.
Все буде Україна-мати рідна моя!
Буйно квітне калина, чути спів солов'я.

Ні одного віку без проливу той крові,
Забрати всі старались українську волю.
А я все просто хочу щасливої родини
Та жити в Батьківщині у злагоді та мирі.

Ніхто, на жаль, не скаже, за що такі страждання.
Чому прокинулась країна від сирен і градів.
Невже такими темними були наші бажання,
що люди помирають від вибухів снарядів.

Він народився у березні,
На самому початку весни.
Навіть ім'я не отримав,
Навіть два дні не прожив.

Те нещастя прийшло несподівано,
Прилетіло в пологовий дім.
Всі мрії матері розлетілися,
Лишилася без теплих обійм.

Мама все його цілувала,
У щічку, у носик, в кулак.
Обіцяла, що все буде нормально,
Що скоро вийдуть вони з-під завал.

Та оченята він вже не розплющить,
Не пролунає дитячий той сміх.
Не дізнається про тата-героя,
Що українських людей уберіг.

Я закохаюся в твою зброю
І в те, як її ти тримаєш в руках
Я зупиню усі свої сльози
Спогадами про твою мужність і силу
Ніщо в цьому світі не зробить мене щасливою,
Лише твоя посмішка та обійми
Повернися додому!
І я пригорну своїм коханням до тебе всю землю
Хочеш ріж її, хочеш діли на шматки
Ти мій порятунок та спокій
Життя у страху немає,
Тільки віра у світле майбутнє та мир
Ти мій янгол- охоронець!
Сонце мого схованого життя!
Я не прийму твою поразку, бо знаю:
Що вже переміг ти правдою та доблестю,
Коханий мій.

«РОЗПЛЮЩИЛА ОЧІ»

Встала сьогодні я пізно,
Потерла замучені очі,
Очі, що бачили все:
Всі новини від ранку до ночі.

Мої очі бачили Бучу,
Вони плакали за Маріуполь,
Чому ж я все це ще бачу?
Чому чую, як стогне той рупор?

Чому ж в голові лиш одне,
Не дає нам всім солодко спати,
Захопили події мене,
Не відпустять, бо треба триматись.

Усе як в жахливому сні,
Від якого немає спокою,
Стомилась лічити я дні,
Коли вже приїду додому...

Розплющила очі я вранці,
Сьогодні все якось не так.
Сирена вночі не гуділа,
Не гудів і ворожий літак.

Ввімкнула «Єдині новини»,
А там довгождані слова:
«До нас прийшла перемога!
Закінчилася віна!»

Мої очі поплили сльозами,
Сльозами без страху та болю,
Нарешті усе це скінчилось,
Нарешті я їду додому!

Війну пережили ці очі,
Я стала і вільна, і сильна.
Та вже час розплющити їх,
І все буде Україна!

Що відрізняє вас від нас?

Блакитні очі , холод зим

Чи може винен тут лиш час

Що ж ви зробили вже і з ним?

Від наших сліз квітнуть поля
Ми це життя , і ми це воля
Бо наша рідна тут земля
Якою б не була в нас доля

А ваша кров сама отрута
Отрує все навкруги
Настане і для вас спокута
Хіба ж не вам це завдяки?

Рятуйтеся доки є ще час
Землею поки ще не стали
Рятуєм навіть зараз вас
Доки ви не повтікали

Най сипе сніг і далі на балконі,
На кухню двері міцно зачинив,
І чай замерз, як подих у флаконі,
В холодний вечір вікна я забив.

Не дме, не сніжить, не світає,
Лиш голі стіни, плитка, табурет,
А люди дивні, посмішкою сяють,
До поки мають з кимсь секрет.

До поки мають таємницю,
Збережену у двох замках,
Над ними ребра, як зіницю,
Хранять від попелу в думках.

У ко́го той секрет великий,
А в кого лиш на кілька слів,
Нема різниці, він-бо – багатоликий
Секрет – любов, таємніший від снів.

А я в кімнаті спочиваю,
Вона без вікон, без дверей,
Чому ж секрету я не маю?...
Зламали бо мені костей

Зламали сильно, та пішли,
Та хоч би двері прикривали,
Мені ж всю хату обнесли,
Лиш табурет мій не чіпали.

А я крізь біль триклятий встану,
Присяду тихо, я ж не гомонів,
Крізь биті ребра серденько своє
дістану,
В нім був секрет, та дехто розповів...

«Поранена»

В руках тримає мати серце, воно палає як в огні
Вже має сліз своїх відерце, проронених на чужині

Весна для неї не настала - зів'яла, сонце не зійшло
У крові доля проростала, на попелищі це було

Вона біжить крізь темні ночі, холодний час живе в душі
В її кохання сині очі, загублені десь на війні

Ціна майбутнього кривава, вона як тінь - завжди є тут
Від цього й доля неласкава, засіює один лиш смут

Ці рани довго будуть тліти, хоч як ти змінюєш бинти
На волі довго буде гнити - життя поховане в ґрунти

Можливо через вік чи два, залишиться лиш шрам на місці
На місці де була зима, залишивши біду в колісці

Я так люблю свою країну,
Я жить без неї не можу.
А скільки радості і горя,
З друг другом ми разом пройшли.
Не зрахувати, чисел не хватить,
Настільки ми близькі були.
А ось нас хочуть розлучити,

Знов варвари до нас прийшли,
Чи бачили вони, що буде
З тими, хто так вчинить хотів?
Не зможуть нас перемогти!
Нашу любов до рідної землі!
Вони подавляться тим вдихом,
Як так зробить вирішили.

«Колись скінчиться весь цей жах...»

Колись скінчиться весь цей жах,
І дзенькіт гільз, й повітряні тривоги,
Ми назавжди забудем слово страх,
Підемо у нові, незвідані дороги.

Багато нас зосталось спочивать
У Балаклії, Харкові й Херсоні.
Та дух священний не зламать,
Насип на рану ти хоч гори солі!

І сотні тисяч молодих дівчат,
Сиділи плачули крізь ночі-болі.
Затихне степ, вогонь гармат,
І свист снарядів в голім полі

І як життя перемагає смерть,
Ми теж здобудем перемогу,
Все буде Україна, вщерть,
Від цього дня, самі ми обираємо дорогу!

ВСЕ БУДЕ *Україна*